

Фенікс

Тетяна Булат

Вона сіла писати новелу. Білі сторінки... Ніяких думок з приводу сюжету.

Задумалася.

Іноді ідеї її творів були придумані. Частіше – це історії справжніх героїв, які потрапили у складні ситуації та шукають з них вихід. Взагалі, вона любила писати новели, бо новела – невеликий за обсягом прозовий епічний твір про незвичайну життєву подію з несподіваним фіналом. Таке вона любила.

Згадала ранкову телефонну розмову з подругою Іриною, яка нещодавно потрапила в ДТП. Слава Богу, загрози здоров'ю немає, все обійшлося. Та нервовий зрив у подруги турбував Тетяну. Вона знала, про що буде розмова з Іриною, бо сама потрапляла в такі ситуації, ще й не раз. Хотіла допомогти, що, власне й зробила.

Відкрила ноутбук. Вона не буде щось вигадувати, не буде шукати головного героя і новий сюжет. Вона напише про...

Якщо ви спитаєте у Тетяни який період свого життя вона вважає найкращим, не отримаєте чіткої відповіді. Бо вважає, що кожен з них є прекрасним. Та все ж дитинство – то найяскравіша її пора, яку вона згадує з любов'ю.

Дитинство Тетянки проходило в мальовничій та суворій Тайзі. Жила вона з бабусею й дідусем у селищі "Зіркове", Усть-Кутський район, Іркутської області. БАМ (байкало-амурська магістраль). Там її рідні працювали на будівництві мостів та магістралей через ліс, Тайгу.

Засніжене, морозне, вкрай дивовижне дитинство Тетяни пролітало у компанії двоюрідних братів, що були однолітками з нею. Цікавинок повна пазуха кожного дня, будівництво тунелів у наметах снігу, кедровий ліс, ягоди, гриби, багата фауна Тайги... Все це дивувало й надихало дівчинку.

Творча натура не могла вгамовувати свої емоції, тож, бабуся з дідусем вирішили записати Тетянку до музичної школи.

Концерти, виступи, розучування пісень вдома стали для дівчини цілком нормальною діяльністю.

Перший клас пролетів, як зграя журавлів у вирію – швидко і голосно.

Всього декілька років проведених на БАМі закарбувалися у неї, як найяскравіша, весела, дитяча пора. Тим паче, що саме там було розпочато її музичний шлях.

Україна зустріла Тетяну лагідними обіймами мами й тата, що проживали тут зі старшою донькою. Школа продовжилася в новому класі, з новими друзями. Та й мистецтво, що зародилося у дівчинки, не залишилося й тут без уваги.

Виступи у вокальному колективі, почесні варти біля пам'ятників, віршовані композиції – все це невід'ємно увійшло в активне життя Тетяни.

Навчання в училищі, в яке не планувала йти (так склалося) — це окрема історія. Але і ця історія вплинула на майбутнє дівчини. Річ у тім, що художня самодіяльність в училищі була на найвищому рівні. Тому творчість юної Тетяни заіскрилася різними барвами.

Ще у 15 років дівчина почала зустрічатися з чорнобровим красенем — Олександром. Провела його до лав Радянської армії та обіцяла вірно чекати. Все так і сталося.

1994 рік. Шумне весілля з'єднало їхні долі раз і назавжди.

1995 рік. Найбільше диво, найцінніший дарунок Господа, як вважала Тетяна, народження коханої донечки Ані.

Життя заграло усіма кольорами веселки. Єдиного кольору не вистачало для повного щастя - всеосяжної творчості, роботи за покликом серця.

І ось, її подруга Марина запропонувала влаштуватися викладачем музики у середню школу. Директор школи прийняв Тетяну з умовою, що вона піде навчатися і здобуде необхідну освіту.

Дівчина чекала літа, щоб здати документи до закладу культури, та Доля вирішила трохи інакше.

6 лютого 1999 року. Вечір. Їй завтра зранку необхідно поїхати по роботі до колеги з іншої школи, а в неї на руках хвора донечка. Вирішили малу залишити у бабусі. Так і зробили.

Ранок 7 лютого видався морозним. Зима скувала морозцем голу землю і навіть камінчики попримерзали до неї.

Зупинка. Тетяна з чоловіком чекають на вранішній рейс автобуса.

Більше вона не пам'ятала нічого. Не бачила й машину, яка летіла прямо на неї.

Прокинулася. Перша фраза: Господи, за що?

Відкрила очі й побачила стелю. Як у пісні "В комнате с белым потолком, с правом на надежду...". Так, а надія - насамперед, те, що було найголовнішим. Бо діагноз "травматичні ушкодження хребта, переломи відростків хребта, переломи 12 ребер, закрита черепно-мозкова травма голови", вселяли жах в серце Тетяни. Тим паче, що ніг вона не відчувала...

І почалася каторжна робота над собою. Фізична. Виснажлива. До втрати свідомості. Вона буде ходити, БУДЕ! У неї маленька дівчинка 4-х років, їй потрібна мама!

З такими думками Тетяна відчайдушно боролася з недугою. Поряд були рідні, мама, що сиділа біля ліжка доньки перші місяці, чоловік. Масажі, фізичні вправи та спеціальне навантаження, медикаментозне лікування, а головне - впевненість і віра Тетяни в те, що Господь їй допоможе. Віра та важка праця! Потім, Тетяна змогла поворушити пальцями й це було справжнє диво! Тільки стала на милиці, одразу ж попросилася на виписку.

Через декілька місяців молода жінка почала оговтуватися і відновлювати своє понівечене життя.

Оживала.

І ось Тетяна - студентка училища культури! Їй здавалося, що до цього вона дихала не на повні груди, тільки тут почала вдихати 100 % повітря.

2003 рік ознаменувався для жінки творчим кроком вперед. Вона починає, врешті-решт, займатися тим, чим хотіла завжди – культурою. Ковток свіжого творчого, нового і незвіданого. Попереду – все життя!

31 грудня 2003 року – останнє передноворічне привітання, їдуть у дитячий будинок. Тільки приїде додому – почне готувати святкові страви. Нічого не готове, бо 10 днів як стартував новорічний марафон. І всі 10 днів Тетяна з колективом, як режисер закладу, їздить з вітаннями по організаціях. Це її робота. Останні кроки старого року.

Машина. Обгін...

Власне удар вона не пам'ятала. Мабуть, мозок на секунду вимкнувся, щоб захистити нервову систему. Жінка пам'ятає тільки як у животі все вибухнуло.

Вдихнути нема як, вірніше дуже боляче! Вона задихається від болю!

Біль!!!

Жахливий біль до втрати свідомості, але... Вона все відчуває. На живу!!!

Перша фраза Тетяни: Господи, скільки можна!

Оговтавшись за мить, жінка починає кликати колег, що сиділи поряд. Водій одразу ж вискочив з машини з фразою "це мене точно звільнять з роботи"! Тетяна не розуміла як можна було думати про роботу в той час, коли повна машина покалічених людей!

Страшне коїлося в ті пів години, поки приїхала швидка. Пробитий бак з паливом у машини, поряд перехожі, що курили й кидали недопалки, нервували. Ось-ось машина вибухне.

Не втрачаючи свідомості, Тетяна встигла зателефонувати чоловіку і повідомити про аварію. Телефон дав простий небайдужий хлопець, який хотів чимсь допомогти.

Лікарня, обстеження.

Діагноз: "9 переломів тазу, перелом вертлужної западини, струс головного мозку".

Далі, як у сні.

Холод, біль.

Її трусило на жорсткій металевій каталці, потім на лікарняному ліжку... Біль і жах. Страх, що це повторюється знову і знову. Вже втретє.

Перша аварія трапилася в дитинстві. Разом з матір'ю, сестрою і бабусею, вони потрапили в ДТП, де матуся і бабця сильно травмувалися. Їх з сестрою мати встигла виштовхати з машини. Ні в Тетяни, ні в сестри Олени ніяких переломів, та морально-психологічна травма навіки закарбувалася у підсвідомості дітей. Друга аварія у 1999 році. 2003 рік — вже третя.

Мабуть, досить!

Мабуть, досить випробувань на її долю. Мабуть, досить уроків. Мабуть, ДОСИТЬ БОЛЮ!!! Але ж, як знаємо, Господь не дає більше, аніж людина може витримати.

Місяці, проведені без руху на ліжку, змусили Тетяну переглянути своє життя. Не з тієї точки зору, що вона щось робила не так, а з тієї, чого вона ще не зробила! Чого від неї хоче Господь!

Цього разу жінка виписалась з лікарні, не ставши навіть на милиці. Вдома і стіни лікують.

І почалися нові будні, сповнені вже знайомої роботи над собою, сповнені фізичних вправ і навантажень. Все заново. Заново вчитися ходити, заново вчитися думати. Так проходив час.

Оживала.!

Робота завжди радувала Тетяну. Вона не працювала, вона – перебувала у цьому творчому, шаленому, драйвовому стані, в якому творила, писала, співала й жила. Вона ділилася з усіма своїм талантом, вчила любити пісню, відчувати її серцем. Інакше для неї – не життя!

Не дивлячись на те, що все тіло переламане, на постійні головні болі, біль у кістках, Тетяна не показує, що в неї щось болить. Жодна душа не змогла б здогадатися, що ця ефектна жінка, в красивій сукні, на високих підборах, з щирою посмішкою на вустах, складена, наче трансформер.

Їй вже 45! Серпень. Позаду будівництво хати власними руками, родинні негаразди та незгоди. Попереду – нова творча робота! Донька працює в Індії, як і мама, пише пісні, проводить сольні концерти. Тетяна знає, її Аня – найталановитіша дитина. Серце матері спокійне. Вдома все гаразд, живі батьки, в нормі сестра та племінниця. Тепер тільки вперед.

Знову біль!

Слів немає. Закінчилися фрази. Одне слово – біль!

Наче в тумані її ведуть під руки якимись коридорами, навколо люди у білих халатах...

Знову каталка, знову холод. Вона не може підвестися від такого шаленого болю.

МРТ. Лікар говорить страшні слова, чоловік в одну секунду став блідим, осунувся.

Інсульт.

Вона все розуміє. Та страшний біль не дає навіть сконцентруватися на словах лікаря.

Їй ставлять крапельниці. Чоловік цілими днями поруч з нею. Годує з ложечки, як малу дитину, купує ліки, що допомагають Тетяні у боротьбі з хворобою.

На ліжку, біля стіни, стоїть ікона Образу Пресвятої Богородиці Цілительки. Її привезла сестричка. Тетяна щохвилини повертає до неї свої думки й невпинно молиться.

Лікар сказала, що на неї чекає операція. Треба їхати на Київ.

Вона молиться.

А там, за стінами лікарні, за неї кожного дня молиться дуже багато людей. Її рідні й ті, в кого, протягом життя, Тетяна вкладала своє серце, віддавала свою енергію і душу, ділилася знаннями та порадами...Моляться й прохають Господа простягнути руку допомоги їх Тетянці, Танюшці, Тетяні Григорівні обійтися без операції.

Реабілітація була не з легких.

Медичні препарати, що гасили будь-які емоції, спокій і тиша – це єдине, що їй було дозволено.

Але поступово, під наглядом лікарів та чуйним доглядом чоловіка, Тетяна вертається до життя.

Оживає!!!

І просто вривається, зголоднівши за емоціями, в роботу з головою. Її шалений драйв, з яким починає Тетяна творити, робить дива. На очах народжується вокальний колектив, який починає активно виступати на своїй та міській сценах. Робота кипить! Колектив Тетяни Григорівни – переможці обласних, всеукраїнських, та міжнародних конкурсів й фестивалів. Вони – неодноразові володарі Гран-прі міжнародних фестивалів (а це, до речі, найвища нагорода). І це всього за пів року!

Знову, розфарбоване різними барвами, завирувало життя. Жінка, як ніхто знає, що в будь-який момент все може змінитися. Живе кожную секунду. Не марнує жодної хвилини! Їй 47.

Вона стільки всього витримала, перенесла і пережила.

2022 рік.

Страшна трагедія для України – геноцид її народу. Росія, в жадобі влади, безжально знищує волелюбних українців. Шок у кожного, для кого Україна – це батьківщина й місце сили, для всіх, хто живе у цій країні.

Здавалося, немає краю всеукраїнському горю й болю.

Та власний біль не забарився.

На нервовому ґрунті, у Тетяни оживають старі болячки. А, зокрема, холецистит, який треба було вже давно оперувати.

Новий іспит.

Операція.

Вона їде по мосту, який дуже любить за ті пейзажі, що відкриваються з його висоти. В неї відчуття, що цієї краси вона вже не побачить. Вперше в житті таке відчуття. Вона вірить, що Господь і цього разу простягне їй руку і, як мале дитя, витягне у світ. Але тривога не згасає.

Вона вже 3 години в операційній. Відмовили легені. Реанімація.

Пройшов якийсь час і Тетяна...

ОЖИЛА!

ЗНОВУ!

ВКОТРЕ!

Чоловік років 45 задивився на ефектну жінку, яка крокувала у шикарній сукні, на підборах. На вигляд їй було до 40 років. Щира посмішка обіймала весь світ, а теплота, що вона випромінювала – обігрівала все навкруг.

- Оце жінка! – подумав чоловік.

І не знав він, що крокує вулицею не просто жінка, а Фенікс, що за велінням Господа, оживає і кожного разу постає з попелу для того, щоб дарувати людям світло й любов. Щоб дарувати віру в себе, свої сили, віру в Господнє диво.

А ви вірите у диво?